

Sygnatura akt VIII C 957/16

\$%\$VIII/C/957/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa M. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 8.524,56 zł (osiem tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote i pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.758,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 6 maja 2016 r. powód M. D. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 8.685,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uzasadniając treść podniesionych żądań podał, iż w dniu 20 sierpnia 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległo (...) A4 o nr rej. (...), a pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, gdzie niniejsza sprawa została zgłoszona celem likwidacji. Strona pozwana określiła wartość uszkodzeń pojazdu na kwotę 7.394,71 zł. Powód, nie posiadając specjalistycznej wiedzy technicznej zlecił wykonanie kalkulacji kosztów naprawy samochodu, którą sporządził niezależny rzeczoznawca określając wartość kosztów naprawy na kwotę 15.830,41 zł. Na wysokość roszczenia składa się odszkodowanie wyliczone przez prywatnego rzeczoznawcę pomniejszone o dokonaną wypłatę i powiększone o kwotę 250 zł brutto tytułem kosztów oszacowania wartości szkody. Umową przelewu wierzytelności właściciele pojazdu dokonali cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz powoda.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu podniosła, iż roszczenie powoda o zapłatę dalszego odszkodowania jest bezpodstawne. Wskazała, że wypłacone odszkodowanie odpowiada kosztom wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny

i pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. Strona pozwana zakwestionowała w całości kalkulację sporządzoną na zlecenie powoda wskazując, że jest zawyżona, a ponadto stanowi jedynie dokument prywatny i nie może być jedyną podstawą do obliczenia wysokości szkody. Podniosła, że przedstawiona przez powoda opinia nie uwzględnia alternatywnych części zamiennych dostępnych na krajowym rynku motoryzacyjnym i znacząco odbiega od realiów rynkowych. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie powoda dotyczące zwrotu kosztów opinii prywatnej, sporządzonej w postępowaniu przedprocesowym podając, że roszczenie w tym zakresie nie było przedmiotem cesji, przez co powód nie jest legitymowany czynnie do żądania zwrotu kwoty 250 zł brutto tytułem kosztów opinii prywatnej. Ponadto zdaniem strony pozwanej żądaną kwota powinna być określona w kwocie netto z uwagi na odliczenie podatku VAT, którego powód jest płatnikiem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2015 r. ok. godz. 17.40 na rondzie (...) we W. kierująca samochodem marki F. (...) D. K. doprowadziła do kolizji z samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), prowadzonym przez G. L., a stanowiącym jego współwłasność z M. L..

Właściciel pojazdu sprawcy szkody w dacie zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Dowód: - akta szkody nr (...) w załączeniu.

W wyniku zderzenia w samochodzie powoda uszkodzeniu uległa przednia część, tj. błotnik przedni lewy, pokrywa przednia, reflektor przedni lewy, zderzak przedni, spojler pod zderzakiem, felga.

Dowód: - zdjęcia pojazdu w aktach szkody;

- pisemna opinia biegłego P. S., k. 64-77.

W dniu 20 sierpnia 2015 r. poszkodowani zgłosili szkodę u strony pozwanej.

Dowód: - dokumentacja zgromadzona w aktach szkody.

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła wysokość kosztów naprawy uszkodzonego samochodu na kwotę 7.394,71 zł. Strona pozwana przyjęła stawkę za roboczogodzinę za naprawy blacharskie i lakierowanie na poziomie 70 zł netto, zastosowała również części zamienne jakości Q, PJ, PT, PC. Strona pozwana wypłaciła poszkodowanym przyznane wynagrodzenie.

Dowód: - decyzja wypłaty wraz z kalkulacją naprawy w aktach szkody.

W dniu 18 listopada 2015 r. powód zawarł z G. L. i M. L. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył od nich wierzytelność w stosunku do strony pozwanej z tytułu odszkodowania z OC sprawcy wypadku za szkodę rzeczową na pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...) powstałą jako bezpośredni skutek zdarzenia z dnia 20 sierpnia 2015 r., które było przedmiotem postępowania likwidacyjnego w szkodzie zarejestrowanej przez Ubezpieczyciela pod numerem (...).

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności, k. 36.

Po nabyciu wierzytelności powód zlecił rzeczoznawcy K. K. sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu A. (...) uszkodzonego wskutek zdarzenia z dnia 20 sierpnia 2015 r. Taka kalkulacja została sporządzona w dniu 23 listopada 2015 r. Według niej koszty naprawy wyniosły 15.830,41 zł brutto. Za sporządzenie kalkulacji powód zapłacił wynagrodzenie w kwocie 250 zł brutto (203,25 zł netto).

Dowód: - kalkulacja naprawy nr (...), k. 22-28;

- faktura VAT nr (...), k. 29.

Pismem z dnia 15 stycznia 2016 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania w łącznej kwocie 8.685,70 zł.

W odpowiedzi strona pozwana odmówiła zapłaty wskazując, iż podtrzymuje swoją decyzję w przedmiotowej sprawie.

Dowód: - pismo z dnia 15-01-2016 r., k. 30-33;

- pismo strony pozwanej z dnia 04-04-2016 r., k. 34-35.

Pełne przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego wymagało prac lakierniczych, naprawy i wymiany niektórych elementów. Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę dla prac mechanicznych i blacharskich na poziomie 120 zł netto i lakierniczych na poziomie 120 zł netto oraz przy zastosowaniu części oryginalnych oznaczonych symbolem O według cen obowiązujących na sierpień 2015 r. wyniósł 15.716,02 zł brutto, a przy użyciu części oryginalnych oznaczonych O i (...) – 10.628,69 zł brutto. To, w jakie części zamienne wyposażony jest pojazd ma wpływ na jego wartość rynkową, w szczególności fakt wyposażenia pojazdu w części inne niż oryginalne części zamienne producenta pojazdu oznaczone jego logo powoduje, że wartość takiego pojazdu jest niższa.

Dowód: - pisemna opinia biegłego P. S., k. 64-77.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Fakt powstania szkody w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jak również odpowiedzialność strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. co do zasady nie były w sprawie sporne. Również zakres prac koniecznych do przywrócenia pojazdu do daty sprzed kolizji drogowej nie był kwestionowany.

Spór sprowadzał się do ustalenia wysokości powstałej w pojeździe szkody, strona pozwana podniosła bowiem, że wypłacone przez nią odszkodowanie pokryło szkodę w całości.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2). Z kolei z treści przepisu art. 9 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, nr 124, poz. 1152) wynika, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Zastosowanie cytowanego wyżej przepisu art. 363 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu. Odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Jak przy tym jednoznacznie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, odszkodowanie ubezpieczeniowe przy ubezpieczeniu OC jest odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty

koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z dnia 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00).

Przy tym zgodnie podkreśla się w judykaturze, że obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Poszkodowanemu w związku z ruchem pojazdu mechanicznego przysługuje w ramach ubezpieczenia OC roszczenie odszkodowawcze z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie dopiero po powstaniu kosztów naprawy samochodu. Okoliczność naprawienia szkody nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna ściśle odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r., I ACa 1179/06, wyrok SN z dnia 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 16.01.2002 r., VI CKN 635/00 i orzecznictwo tam przywołane). O przywróceniu zaś pojazdu do stanu sprzed zdarzenia można zaś mówić jedynie wtedy, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem: technicznym, zdolności użytkowej, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Rzecz bowiem uznaje się za naprawioną, gdy jej stan nie odbiega od stanu sprzed wyrządzenia szkody (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 10.11.1992 r., I ACr 410/92). Sąd doszedł zatem do przekonania, iż powód uprawniony był do domagania się zwrotu wyliczonych kosztów naprawy pomniejszonych o już wypłacone odszkodowanie.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania, Sąd oparł się na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego P. S..

Powyższa opinia została sporządzona w sposób rzeczowy, spójny, logiczny i wyczerpujący. Nie budziła ona wątpliwości, czy zastrzeżeń Sądu, nie była ponadto kwestionowana przez żadną ze stron.

Ze sporządzonej opinii wynikało, że szkoda w pojeździe, przy zastosowaniu części oryginalnych jakości O (sygnowanych logo producenta pojazdu) wyniosła 15.716,02 zł brutto, a przy użyciu części oryginalnych jakości O i (...) (o identycznej jakości, jak stosowane do pierwszego montażu, produkowane zgodnie ze specyfikacją producenta pojazdu) – 10.628,69 zł brutto. Analizując treść opinii sporządzonej przez biegłego w związku z kalkulacjami dokonanymi przez (...) S.A., Sąd ustalił, że strona pozwana w kalkulacji zastosowała również części zamienne o porównywalnej jakości (PJ, PT, PC). W ocenie Sądu nie było do tego podstaw, gdyż zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do stwierdzenia, aby elementy te były wcześniej uszkodzone, nie były oryginalne lub były prowizorycznie naprawiane. W takiej sytuacji zastosowanie innych części niż oryginalne nie zapewniało przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Co więcej, jak wskazał biegły w opinii, również zastosowanie części oryginalnych jakości (...) spowodowałoby, że wartość pojazdu byłaby niższa. Wynika to z faktu, że pojazdy wyposażone w oryginalne części zamienne oznaczone logo producenta pojazdu (części fabryczne) są chętniej nabywane, więc sprzedaż pojazdu wyposażonego w inne części zamienne, choćby różnica ta polegała na braku oznakowania logo producenta pojazdu, będzie wiązała się z koniecznością obniżenia ceny. Wobec powyższego należy stwierdzić, że przywrócenie pojazdu (w rozumieniu odtworzenia jego wartości) poprzez jego naprawę, do stanu sprzed zdarzenia szkodowego musi być dokonane z użyciem takich części, w jakie wyposażony był pojazd przed szkodą. Jak wskazano wyżej, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie można stwierdzić, aby części zamienne pojazdu, które uległy uszkodzeniu i zostały zakwalifikowane do wymiany, były inne niż oryginalne części producenta pojazdu, zatem naprawa przedmiotowego samochodu, mająca na celu przywrócenie go do stanu sprzed szkody bez obniżenia jego wartości, powinna być dokonana z użyciem oryginalnych części zamiennych oznaczonych symbolem O. Sąd uznał, że strona pozwana w swej kalkulacji zaniżyła również cenę za roboczogodzinę prac mechanicznych i blacharskich oraz lakierniczych, przyjmując za biegłym średnią cenę dla tego typu prac w okresie powstania szkody w rzemieślniczych warsztatach blacharsko-lakierniczych w miejscu zamieszkania poszkodowanych, tj. 120 zł netto. Biorąc pod uwagę

powyższe, opierając się na dokonanej przez biegłego analizie, Sąd uznał, że koszt naprawy uszkodzeń samochodu A. (...) wynosił 15.716,02 zł brutto.

Skoro zatem wysokość szkody wyliczona została na łączną kwotę 15.716,02 zł, zaś poszkodowany otrzymał już kwotę 7.394,71 zł uznać należało, iż zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda kwoty 8.321,31 zł z tytułu szkody w pojeździe.

Za uzasadnione Sąd uznał żądanie zwrotu kosztów prywatnej opinii opracowanej na zlecenie powoda w wysokości 203,25 zł. Powód udowodnił poniesienie tych kosztów załączoną do pozwu fakturą. Wprawdzie należność ta nie stanowiła przedmiotu cesji między poszkodowanymi a powodem i nie istniała przed datą przelewu wierzytelności, jednak po decyzji strony pozwanej w kwestii wysokości przyznanego odszkodowania powód nie posiadał wiedzy pozwalającej mu oszacować koszt naprawienia samochodu. Opinia niewątpliwie pozwalała mu stwierdzić, jakiej kwoty może domagać się od zakładu ubezpieczeń i z jakim roszczeniem wystąpić. Zgodnie z tezą uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. III CZP 24/04, „odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”. W ocenie Sądu okoliczności faktyczne niniejszej sprawy właśnie dawały powodowi podstawy do zlecenia ekspertyzy. Bez niej powód byłby pozbawiony silnego argumentu przeciwko stanowisku zakładu ubezpieczeń odmawiającego mu wypłaty odszkodowania, a także miałby duże trudności w sprecyzowaniu w pozwie wysokości roszczenia, z którym ostatecznie wystąpił w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu zatem szkoda poniesiona w tym zakresie przez powoda pozostawała w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 20 sierpnia 2015 r., a odpowiedzialność za nią ponosi strona pozwana. Sąd uwzględnił zarzut strony pozwanej, że szkoda ta winna ograniczyć się do kwoty netto, gdyż powód jest płatnikiem VAT i z tego tytułu przysługuje mu uprawnienie do odliczenia tego podatku. Mając to na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda dodatkowo kwotę 203,25 zł.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Skoro strona pozwana powiadomiona została o zdarzeniu w dniu 20 sierpnia 2015 r., obowiązek wypłaty pełnego odszkodowania realizował się najdalej w dniu 19 września 2015 r. Dlatego też Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia jego wniesienia - 6 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

W oparciu o powyższe, należało orzec, jak w punktach I i II wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do tych niezbędnych kosztów strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty w wysokości nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony. W rozważanym przypadku, do rozliczenia kosztów poniesionych przez powoda przyjęto: kwotę 435 złotych tytułem opłaty od pozwu, kwotę 906,80 złotych wyłożonych przez powoda tytułem zaliczki wykorzystanej na poczet wynagrodzenia biegłego, dalej kwotę 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o przepis

§ 2 pkt 4 w zw. § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800), wreszcie kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w oparciu o art. 1 ust. pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635). Mając na uwadze, że powód wygrał sprawę w 98%, Sąd w oparciu o przepis art. 100 zd. 2 k.p.c. włożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu.